

Arrest

nr. 240 788 van 14 september 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 januari 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 30 december 2019 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat M. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 december 2019 wordt de verzoekende partij een inreisverbod (bijlage 13sexies) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken op 07.12.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : K. (..)

voornaam : Y. (..)

geboortedatum : 10.12.1993

nationaliteit : Marokko

alias: K. Y. (..), geboren op 12.10.1993, Marokko

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 30.12.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en;
- ☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweerde op 07.12.2019 sinds een jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt dat hij gekend is sinds 09.07.2019 en dat hij zijn verblijf niet op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van aliassen:

- K. Y. (..), geboren op 10.12.1993, Marokko

- K. Y. (..), geboren op 12.10.1993, Marokko

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 10.07.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben. Hij haalt aan dat hij stress heeft, maar dit kan niet als van die aard of ernst beschouwd worden dat het een schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

De betrokkene werd bovendien op 09.12.2019 door een arts in het centrum onderzocht. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"Premier Moyen pris de la violation des articles 5 et 15 de la Directive 2008/115/CE du 16 décembre 2008. 74/11S1er, 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 concernant l'obligation de motivation des décisions prises en vertu de la loi, de l'excès et de l'abus de pouvoir, de l'erreur manifeste d'appréciation, du principe général de droit selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous [es éléments pertinents de la cause, de l'article 41 de la Charte des Droits Fondamentaux au terme duquel il y a une obligation pour l'administration de motiver ses décisions, du droit d'être entendu

La décision attaquée a pour objet d'interdire à Monsieur K. (...) l'entrée sur le territoire du Royaume ainsi que sur le territoire des Etats Schengen durant une période 2 ans aux motifs entre-autres qu'il n'a pas obtempéré à une précédente mesure d'éloignement en date du 10 juillet 2019.

L'article 74/11 §1er précise « la durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas »

L'article 74/11 §2, alinéa 2, «le ministre ou son délégué peut s'abstenir d'imposer une interdiction d'entrée, dans des cas particuliers, pour des raisons humanitaires »

L'article 74/13 stipule « Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le Ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné »

Pour remplir cette obligation, la partie adverse doit donner l'occasion à la partie requérante de faire valoir ses observations avant de prendre une décision d'interdiction d'entrée de 2 ans !

Or, en l'espèce, cela n'a pas été réalisé. Le requérant n'a pas été entendu préalablement à la prise de décision relative à l'interdiction d'entrée par l'Office des Etrangers et n'a donc pas été en mesure de faire utilement valoir ses observations quant à sa situation en Belgique.

Il a été entendu le 7 décembre soit avant la prise de décision du 7 décembre mais pas avant celle du 31 décembre.

Par ailleurs, le requérant ne conteste pas que certaines questions lui ont été posées. Toutefois, elles l'ont été sans l'aide d'un interprète.

Il s'avère dès lors qu'il n'a dès lors pas été valablement entendu notamment sur les problèmes médicaux respiratoires rencontrés et pour lesquels un médecin a été amené au centre 127 bis.

La partie adverse se contente simplement de faire rapport de la visite du médecin mais ne fait nullement état d'investigations complémentaires.

Comment dès lors peut-elle arriver à la conclusion qu'en cas de retour il n'y aurait pas un risque de violation de l'article 3 de la CEDH ?

La partie adverse n'a donc pas respecté le droit d'être entendu.

En l'espèce, la partie adverse n'a nullement tenu compte de la situation concrète du requérant : la présence de sa sœur, l'absence de relations avec le pays d'origine, l'absence de passé criminel :

La partie adverse a adopté une motivation stéréotypée; le motif allégué par la partie adverse relève plus d'une position de principe déduite d'un arrêt du Conseil d'Etat et non de l'appréciation de la situation invoquée par le requérant dans sa demande. (CE, Arrêt n° 99287 du 20 mars 2013)

Le droit d'être entendu est considéré par le Conseil d'Etat comme un principe de bonne administration mis en œuvre pour autant qu'il s'agisse d'une mesure individuelle prise par l'autorité qui affecte gravement les intérêts du destinataire et que cette mesure soit basée sur le comportement personnel de l'intéressé. (M. Lys, « les conséquences de la violation du droit d'être entendu sur la légalité d'une mesure d'interdiction d'entrée » Newsletter EDEM, septembre 2014) (CCE, 27 août 2014, arrêt n° 128.272)

Le Conseil d'Etat rappelle que le droit pour toute personne d'être entendue est un principe général de droit de l'Union.

« Dès que l'interdiction d'entrée était de nature à affecter de manière défavorable et distincte de l'ordre de quitter le territoire les intérêts de la partie adverse, son droit à être entendu a impliqué que le requérant l'invitait à exposer également son point de vue au sujet de cette interdiction avant de l'adopter. Le premier juge a donc pu décider légalement que le principe général du droit de l'Union du respect des droits de la défense n'a pas été respecté par le requérant car la partie adverse n'a pu faire valoir son point de vue qu'à l'égard de l'OQT et non à propos de l'interdiction d'entrée. » (CE, 15 décembre 2015, n° 233257)

Or, la partie adverse n'a nullement tenu compte de ces éléments dans la décision querellée.

Lorsque la partie adverse est à l'initiative d'une mesure contraignante comme à l'égard du requérant, elle se doit de l'entendre préalablement et de l'interroger quant aux éventuels éléments qui pourraient être importants dans la mise en balance des intérêts ce qui ne fut pas le cas en l'espèce. (RW, arrêt n° 153.911, du 5 octobre 2015)

La partie adverse a ainsi manqué à son devoir de motivation, de minutie.

Aussi, les motifs ainsi avancés par la partie adverse dans la décision querellée apparaissent totalement passe-partout et ne remplissent dès lors pas les exigences posées par les dispositions de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs.

Pour rappel : l'exigence de motivation d'une décision est destinée à ce que l'intéressé ait parfaitement connaissance des raisons qui la justifient : Selon l'article 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, « ta motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate. »

Par motivation adéquate, il y a lieu d'entendre « toute motivation qui fonde raisonnablement la décision concernée » ce qui implique que la motivation doit être fondée sur des faits réels et qu'un rapport raisonnable entre la mesure et le but visé doit pouvoir s'en déduire.

Or, en l'espèce, ce rapport raisonnable fait défaut.

Les principes de bonne administration et de motivation formelle des actes administratifs exigent que les actes administratifs unilatéraux reposent sur des motifs - de droit et de fait - qui soient exacts, pertinents et admissibles en droit ; les motifs de droit et de fait doivent démontrer que la décision n'est pas le fruit d'une erreur manifeste d'appréciation. (J. Jaumotte, Les principes généraux du droit administratif à travers la jurisprudence administrative, in Le Conseil d'Etat de Belgique cinquante ans après sa création, p.636 à 638)

La partie adverse a dès lors failli à son obligation de motivation formelle.

Par conséquent, la décision querellée doit être annulée."

2.2. De Raad stelt vooreerst vast dat, waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dit artikel geen uitstaans heeft met een inreisverbod maar betrekking heeft op een verwijderingsmaatregel. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig beroepen op dit artikel in kader van huidig beroep dat een inreisverbod als voorwerp heeft.

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing aan te vechten (Rvs 11 december 2015, nr. 233 222). Hetzelfde geldt voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing worden zowel de feitelijke als juridische overwegingen vermeld. De bestreden beslissing vermeldt haar juridische grondslag, met name artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet. Verder wordt een motivering in feite gegeven, meer bepaald wordt vastgesteld dat een inreisverbod opgelegd wordt omdat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven en omdat verzoekende partij een eerdere verwijderingsbeslissing niet heeft uitgevoerd. Verder worden de feitelijkheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken opgesomd en wordt gemotiveerd waarom een inreisverbod, rekening houdende met de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak van verzoekende partij, van twee jaar in casu proportioneel is.

Deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig. Zij laten verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, kan geenszins blijken dat de motivering stereotiep is. Immers wordt duidelijk gewezen op de feitelijke elementen die de zaak van verzoekende partij kenmerken en wordt daaromtrent gemotiveerd. De Raad wijst er daarnaast nog op dat, zelfs indien in casu sprake zou zijn van een stereotiepe motivering, quod non, dit niet betekent dat de gegeven motivering niet afdoende zou zijn in het licht van de formele motiveringsplicht.

Verzoekende partij overtuigt aldus niet als zou de voorziene motivering op zich niet als afdoende zijn te beschouwen, in de zin van de formele motiveringsplicht.

2.4. In zoverre verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met het bestreden inreisverbod, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.6. De bestreden beslissing vindt haar juridische grondslag in het geschonden geachte artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Conform voormelde bepaling moet de verwerende partij een inreisverbod afleveren wanneer blijkt dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan of wanneer een vroegere verwijderingsmaatregel niet werd uitgevoerd. In casu blijkt dat op 30 december 2019 aan verzoekende partij een verwijderingsmaatregel werd gegeven zonder termijn voor vrijwillig vertrek. Verder blijkt ook dat verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan de verwijderingsmaatregel van 10 juli 2019. In beide gevallen moet de verwerende partij in beginsel een inreisverbod opleggen.

2.7. Verzoekende partij betoogt in essentie dat bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening moet gehouden worden met haar specifieke omstandigheden. Verzoekende partij stelt echter dat zij niet in de mogelijkheid werd gesteld haar opmerkingen te formuleren voor het treffen van het inreisverbod van twee jaar. Zij werd wel gehoord op 7 december 2019 maar niet meer voor het treffen van de thans bestreden beslissing. De verzoekende partij ontkent niet dat er haar bepaalde vragen werden gesteld, maar dit gebeurde zonder bijstand van een tolk. Zij werd niet afdoende gehoord meer specifiek met betrekking tot haar ademhalingsproblemen en waarvoor een arts naar het gesloten centrum is gekomen. De verwerende partij beperkt zich tot een verslag inzake het bezoek van de arts maar heeft geen verdere onderzoeksdaden gesteld. Het is dan ook niet terecht dat zij tot de conclusie komt dat artikel 3 EVRM niet geschonden is bij terugkeer. Het hoorrecht werd niet gerespecteerd. Er werd geen rekening gehouden met haar specifieke situatie: de aanwezigheid van haar zus, het gebrek aan familie e.d.m. in het land van herkomst, de afwezigheid van een strafrechtelijk verleden.

2.8. De hoorplicht vormt een algemeen beginsel van het Unierecht en een beginsel van behoorlijk bestuur en derhalve dient verwerende partij dit als dusdanig in aanmerking te nemen.

Verzoekende partij betwist niet dat zij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing werd gehoord zodat zij aldus in geen geval kan voorhouden dat zij niet in de mogelijkheid werd gesteld haar standpunt op voldoende wijze naar voren te brengen. Zij maakt immers niet aannemelijk dat dit gehoor niet zou hebben volstaan in het licht van het nemen van de thans bestreden beslissing, met name een inreisverbod. Ook het gegeven dat het horen zich op 7 december 2019 heeft voorgedaan en niet op 30 december 2019, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Immers maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat er in deze korte tijdspanne van 22 dagen waarin zij steeds in een gesloten centrum verbleven heeft, zich feitelijkheden hebben voorgedaan waarvan de verwerende partij niet op de hoogte was of die veronachtzaamd werden door de verwerende partij.

De Raad stelt op lezing van het administratief dossier vast dat verzoekende partij zowel op 9 juli 2019 als op 7 december 2019 werd gehoord. Onder andere werd aan verzoekende partij gevraagd of er elementen zijn aangaande haar verblijf en haar familie- of gezinsleven die zij wenst mee te delen. Verder werd haar gevraagd of zij medische problemen heeft en of er elementen zijn die een terugkeer naar het herkomstland verhinderen. Verzoekende partij heeft op deze vragen een duidelijk en coherent antwoord geformuleerd. Er blijkt geenszins dat zij de gestelde vragen niet begreep. Verder blijkt ook uit

de bestreden beslissing dat de verwerende partij de verklaringen van verzoekende partij in overweging heeft genomen en daaromtrent heeft gemotiveerd.

In ieder geval benadrukt de Raad verder ook dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Verzoekende partij maakt dit met haar betoog geenszins aannemelijk. Thans stelt zij dat zij een zus heeft die in België verblijft, maar de Raad merkt op dat verzoekende partij van dit familielid hoegenaamd geen melding heeft gemaakt toen haar daarnaar gevraagd werd. Het is dan ook geheel terecht dat de verwerende partij oordeelt dat verzoekende partij verklaarde geen gezinsleven in België te hebben. Ook nu houdt verzoekende partij het bovendien op een zeer vaag betoog en brengt zij geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat zij werkelijk familie heeft die op het Belgische grondgebied verblijft. Bovendien, zelfs indien dit het geval zou zijn, dan maakt zij niet aannemelijk dat zij met deze familie een beschermenswaardige relatie heeft in de zin van artikel 8 EVRM. Het EHRM vereist immers dat er tussen meerderjarige verwanten een bijkomende vorm van afhankelijkheid wordt aangetoond vooraleer een dergelijk familieleven onder de toepassing van artikel 8 EVRM kan vallen. Verzoekende partij toont dit niet aan.

Verder blijkt dat verzoekende partij initieel op 9 juli 2019 verklaarde nooit ziek te zijn geweest en op 7 december 2019 stelde haar land van herkomst verlaten te hebben omwille van stress. Verder blijkt uit het administratief dossier dat zij op 9 december 2019 onderzocht werd door de centrumarts die attesteerde dat verzoekende partij niet lijdt aan een ziekte die bij terugkeer een inbreuk inhoudt op artikel 3 EVRM. Zij werd geschikt bevonden om in het gesloten centrum te verblijven. De Raad ziet niet in welke “bijkomende onderzoeken” de verwerende partij had moeten voeren naar de gezondheidstoestand van verzoekende partij, gelet op de vaststellingen van de centrumarts. Verzoekende partij voegt ook geen enkel medisch attest waaruit kan blijken dat de vaststellingen inzake haar gezondheidstoestand verkeerd zijn. Verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat de verwerende partij op verkeerde gronden geoordeeld heeft: *“Hij haalt aan dat hij stress heeft, maar dit kan niet als van die aard of ernst beschouwd worden dat het een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. De betrokkene werd bovendien op 09.12.2019 door een arts in het centrum onderzocht. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.”*

Waar verzoekende partij thans nog verklaart dat er geen rekening werd gehouden met het gegeven dat zij geen familie heeft in Marokko, dient vastgesteld dat verzoekende partij zichzelf in haar verzoekschrift tegensprekt nu zij onder de uiteenzetting van de feiten stelt dat zij naar België is gekomen om werk te vinden ten einde haar ouders die in Marokko wonen te helpen. Bovendien gaat verzoekende partij eraan voorbij dat zij niet aantoonbaar dat zij enige familiale of andere belangen heeft in België waarmee de verwerende partij rekening had moeten houden. Verzoekende partij toont met haar betoog geenszins het bestaan van elementen aan die de verwerende partij veronachtzaamd heeft en een ander licht op de besluitvorming hadden kunnen werpen. Ook haar argument dat zij geen strafrechtelijk verleden heeft, doet niet anderszins besluiten. Het is niet omdat men zich onthouden heeft van het plegen van strafbare feiten dat de verwerende partij – wanneer zij vaststelt dat verzoekende partij persisteert in illegaal verblijf en verder geen noemenswaardige belangen heeft in België – op kennelijk onredelijke wijze haar een inreisverbod voor een duurtijd van twee jaar oplegt.

Verzoekende partij toont met haar betoog geen schending van de hoorplicht aan.

2.9. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.10. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Deuxième Moyen pris de la violation de l'article 8 de la CEDH

La décision querellée porte atteinte au droit de Monsieur K. (...) de poursuivre une vie privée et familiale sur le territoire du Royaume puisqu'elle lui en interdit l'entrée pendant 2 ans.

La partie adverse n'en a nullement tenu compte et n'a pas effectué, avant de prendre pareille décision, un examen rigoureux de la cause, en fonction des circonstances dont elle a connaissance ou devrait avoir connaissance.

L'obligation ainsi démesurée infligée au requérant par la partie adverse porte atteinte au droit au respect de sa vie familiale, (voir en ce sens CE Arrêt n° 101.183 du 26 novembre 2001)

La partie adverse n'a pas eu égard à un juste équilibre entre l'intérêt général et les intérêts de la requérante.

Il s'agit d'une ingérence étatique nullement justifiée, totalement disproportionnée et nullement fondée sur un besoin social impérieux.

(Nys M, L'immigration familiale à l'épreuve du droit, Le droit de l'étranger à mener une vie familiale normale, 2002: CEDH, Arrêt Berrehab (1988), Arrêt Mustaqim (1999); Van Drooghenbroeck, S., Les dossiers du JT, 57, « le droit au respect de la vie privée et familiale, du domicile et de la correspondance », p56-57))

Ce faisant, la décision viole la disposition de l'article 8 de la CEDH.

La partie adverse ne procède pas à un examen attentif et sérieux de la situation ni ne réalise de mise en balance des intérêts en présence.

« Que la partie adverse ne pouvait ignorer qu'il existait des risques que la prise de l'acte attaqué puisse porter atteinte à un droit fondamental protégé par des instruments internationaux liant l'Etat belge, à savoir, l'article 3 de la CEO H et l'article 8 de la CEDH. Il lui incombait donc, à tout le moins, de procéder à un examen attentif de la situation et de réaliser la balance des intérêts en présence... »

L'acte attaqué est pris en violation des dispositions reprises au moyen et doit, par conséquent, être annulé."

2.11. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.11.1. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

2.11.2. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Verzoekende partij, die blijkens haar verklaringen slechts één jaar in België verbleven heeft en stelde niet te werken alsook geen elementen inzake enig familieleven in België heeft vermeld, maakt met haar betoog geenszins aannemelijk dat zij een beschermenswaardig gezins-/familieleven of privéleven op het Belgische grondgebied heeft. Zij brengt daartoe geen concrete elementen aan. Bijgevolg maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat het bestreden inreisverbod een inbreuk vormt op artikel 8 EVRM. Het argument dat het inreisverbod haar verhindert gedurende twee jaar een gezins- of privéleven te ontwikkelen in België doet hieraan geen afbreuk. Artikel 8 EVRM beschermt een bestaand gezins- of privéleven, niet een hypothetisch in de toekomst te ontwikkelen gezins- of privéleven. Bovendien, indien de verzoekende partij in de toekomst vanuit Marokko toch een gezins- of privéleven zou ontwikkelen in België kan zij steeds de opheffing of intrekking van het inreisverbod vragen.

Gelet op de vaststelling dat verzoekende partij het bestaan van een beschermenswaardig gezins-/of privéleven op het Belgische grondgebied niet aannemelijk maakt, diende de verzoekende partij hoegenaamd geen belangenafweging in de zin van artikel 8 EVRM door te voeren.

2.11.3. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

2.12. Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER